

The background is a colorful, abstract painting. The top half is dominated by a bright blue sky with dark, swirling lines. In the center, there is a white, multi-story building with a central tower. Below the building, the landscape is a mix of yellow, orange, and green, suggesting a field or a path. The overall style is expressive and somewhat surreal.

MOSONYI KATA

Búzamező, varjakkal

MOSONYI KATA

Búzamező, varjakkal

Versek
(1970-2019)

Pécs, 2020

MOSONYI KATA

Búzamező, varjakkal

Versek
(1970-2019)

A 2008 előtt megjelent versek
a szerző korábbi nevén
– Balázs Katalin néven –
kerültek közlésre

CÍMLAP:
VAN GOGH: *Búzamező varjakkal c.*
képének részletei

SZERKESZTETTE:
Fetykó Judit
Mosonyi Kata

© Mosonyi Kata

Pécs, 2020

Apám emlékének

1.

ÉSZREVÉTLÉN

Észrevétlen
átlépünk önmagunkon,
hogyan letagadhassuk
nem kívánatos emlékeinket,
melyeket naponta
ölkünkbe ejtenek a percek.

Egyetemi Lapok, Bp., 1970/9

BÚJÓCSKA

cikkan vígan a nyári nap
lomb közé bújik az alkonyat
illan karom az ágakon
ujjaim legyező válladon
kőrmömön pattan a lomb
hajam kacagó napsugár

megáll szememben a nyár

Dolgozók lapja, 1971. szeptember 26.

TENGER – EMLÉK

a türelem korlátja áttört
a megtört sugarakat
habzsoló tajték zárja halálba

kínos ez a verseny
a havvállak szétmállnak
partot érve –

gondolsz-e rám?

Dolgozók lapja, 1971. december 5.

A HÁLÁTLANRA

mikor feltámasztottalak
akkor vallottad be, hogy
nem is akartál élni

Dolgozók lapja, 1972. március 26.

FUTÓ HOLDRA

Az árnyakból font éjszakákon
olykor elhajlanak a csillagok.
Futó holdra csaholnék esetlen,
de kigúnyolnak az ebfajok.

Dolgozók lapja, 1972. március 26.

A HŰTLENRE

Arcom ostorrá fonom,
az kergessen az úton.

Dolgozók lapja, 1972. március 26.

ZORBA IGAZA

*„But the man needs
a little madness”*

Hogy újra fölmagasodjunk:
lerázzuk a kétségbeesést
eltüntetjük tegnapi
csődjeink nyomát
összeállunk gyakran
a magánnyal is -
kell egy kis örültség,
kétségtelen.

Táncolj velem
és
ne félj az igék
kérdőjellé zsugorodásától
a vallomás se
merevedik felkiáltójellé,
nem szúr, mint
száraz ág az első
május éjszakát.

Csak találj rá
RITMUSODRA
s ne bántson,
hogy magányos
a táncom –
így védekezem.

Új Forrás Antológia, 1972

TAVASZI MONTÁZS

Még nincs a tájnak szabályos arca:
foltos múlt és lucskos jelen.
Varjú perel a borzas ágon,
és ágaskodik a türelem.

Hajlik a földből zsenge búza,
sima ölében szél pityeg.
Nyakát az ég felhőbe húzza,
s a nap testünkön átzizeg.

Dolgozók lapja, 1973. április 4.

ELKOPIK LASSAN

A templomok nem változnak
csak elkopik lassan
hívók ajkán a szó,
mint porrá morzsolgatott
olcsó rózsafüzér.

Nem felesel velük
az Isten se már.
Nytott ajtóból
könnyeik közé lopózik
titkon a halál.

Új Forrás Antológia, 1972

KETTŐZVE

titkolom ám azt
titkolom ám!

jaj, a te házad,
jaj, az a ház
 nádfedeles

szédít az álom
búvik a gyász

jaj, a te házad,
jaj, az a ház
 zsúpfedeles

még messze a nász

Dolgozók lapja, 1973. február 28.

JAJCEI VÍZESÉS

Csontváry emlékének

Ámulva állnak a házak.
Csak Isten szakálla
zuhog, zuhog alá
a magasból, az utakról,
és szivárványt bont
a mindenség fölött.

AZ OLAJFÁK HEGYE JERUZSÁLEMBEN

Csontváry festménye alá

Mikor itt járt, verejtékét
az aszott füvek beitták.

Majd áldás harmatozott
rája, ettől lett olajzöld
a cédrus koronája;

tőle vakítanak látón
a házsorok, izzik
a tájék, aranylik a homok.

Bár örökre elment, mindvégre
itt maradt. Belőle isznak, lám,
mind, a madarak.

RENDAHAGYÓ HÚSVÉT

Mint óriásszemű mannák
peregnek alá az égből lomhán
a március végi hópelyhek.

Természetellenes ez a mennyei
buzgóság; öt évezred szennyét
bugyogják fel a rothadó csatornák.

Valamiféle ősi „Alleluja!”
lengi át a megváltás foszló
párafüggönyét;

s a kereszt korhadó
árnyékában ünnepi
közönyben böfög a lét.

Irodalmi Epreskert 5, 2019. március

2.

BÚZAMEZŐ, VARJAKKAL

Van Gogh festménye alá

Úszni a tengerben, az úzás tudománya
nélkül a legnagyobb hullámok között,
repülni szárnyak nélkül az ég
forró légörvényeiben egy vihartól
tépázott lángoló búzatábla fölött,
haladni nyílegyenesen a kiúttalanság
kanyargó labirintusában, vagy
megállni bizton a teljes reménytelenségben,
lehetséges ez? Csak annak, akiben a teljesség
vágya lobog, s aki a szürke égbolton át is
látja, egész testében érzi a Napot

LÉT-KOLLÁZS

a döntés kényszerében
a lélek súlyos prése;
kaleidoszkóp-életünknek
lesz-e majd egésze?

+

dédelgetett titkaink
viseltes töviskoronánk,
fény rácsozta arcunkon át
bevilágít a túlvilág

+

a megoldatlan helyzetekben
megannyi kereszthalál,
hályogos szemünkben mi végsőbb
félelem: élet vagy halál?

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1
Irodalmi Epreskert 5, 2018. március

ELIXÍR

a megtúrt szavak közt guberálva
a jelen csak rést üt a léten -
az öröklét sebezhetetlen marad;
a halál éket ver a szótörmelékben,
s diribdarabjainkból egészet farag

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1

LÉTFÚGA

Hommage á Paul Celan

Távoli város, est-kikötő!
Remegő tűzbogarak a sötétség
lengé fátylán; a terebélyes idő
hálójában a szőke holdfény
nyaldossa a múlt üszkös sebeit.

Hajnalra begyógyul a belső táj is.
Valaki már pörölt érted, és Valaki
már vitte helyetted terhedet -
mégsem a halálé az utolsó szó.
Létkikötő, isszuk éltető vizedet.

NAPFOGYATKOZÁS

Percekig fakult óaranyba burkolózik a világ,
az asztrológusok eksztatikus pillanatai ezek,
évezredes bűnök bocsánatát hirdetik
a fáradt lombok feletti ikon-glóriák.

Hirtelen kikopik belőlünk a lélek.
A házban túlvilági fények, tompa derengés,
kriptahomályban állnak a tárgyak, egy
vaskos sajt szeletből táplálkozik az élet.

A tujasor dermedtségére feloldás nincsen.
A félelem ürlepedéke von be mindent, majd
az illúzió-szűrőt a tájról leemeli, s új
fénytörésben mutatja meg magát az Isten.

2015. március 20.

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1

PLANCTUS

Meghalt a dal.
Ellenünk törtek a percek,
a vesztesek félelme
kimerevít.

Állok a keresztútnál
idegen érzések
rácsai közt, a múlt
nem melegít.

Hangúrbe fulladva
megtört egy álom.
Kataton képzeletem
megszentelt járom.

Megfagy a fény is.
Tarolt a beltenyészet,
be kell hát vallani:
győzött az enyészet.

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1

PASSIÓ

Hommage á Csontváry

A Megváltó megfeszítettet!

S ti álltok, égbe-gyúrt szemmel
vártok? A csodát eljátszottátok –

S van, kit nem érdekel?

Mint az arénából
döntetlen küzdelem után,
úgy mentek el.

TÖREDÉKEK

1.

A tavaszi virágzás sietségében
összegubancolódnak az illatok.
Lopakodó árnyak borulnak kételyeink közé.
A megadó várakozás az égiek igaz elixírje.

2.

Nemzedékek révülete a kéznyomokban.
Akár a kövek, néma várakozással
meredünk jövőnkre; ítélettel fejünk
fölött szűkölködünk az ujjongásban.

3.

Jóvátehetetlen lépéseinktől hasztalan
visszhangzik a tér. Elfoglaljuk
közhelyeinket: potenciónalis gyilkos
mindaz, aki szeretni fél.

SZOMORÚ PIERROT

Hommage á Hrabal

Kilép a nyirkos kapualjból,
s a lehulló darabka vakolat,
mint kiköpött szentelt ostya
már omlani kezd tenyerében.

Előremegy, de ujjával
maszkjára mutat, melyet
magára öltött, mint bohócot
alakító színész, ki boldogtalan.

Tükrök csapdjában a dolgok
másik oldaláról láttatja magát,
mint önvilágámító tanonc,
ki meghódítja a világot.

Az örökkévalóság gátján arcát
szüntelen mossa a sörhabos idő,
szétmálló szégyenétől pirulnak
az erdei kápolna omladékos szentjei.

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1

KÖSZÖNTŐ

Gross Arnold 80. születésnapjára

Tenyérvényi lapon
világnyi lehetőség
cirkalmas lombból
kileső felelősség
múlékony percek
bimbója s virága
ezer rovátkán
a tündérlét világa,
csöppnyi menedék
a pusztuló planétán
színdús teremtés
a beszürkült palettán.
Szépség, szeretet -
illúziók művésze.
A végleg elvesztett
Paradicsom kertésze.
Köszöntsék manók,
hárttyáásszárnyú angyalok,
földi bohócok,
mennyei rendek s karok.

2009. november 25.

(Ma már búcsúztató, 2015 januárjában,
86. évében vitték el a manók.)

LIDO DEGLI ESTENSI

Hová igyekszik a tenger?
Hullámtaréjai egymást tolják,
taszítják, lökik előre,
miként az emberek arctalan
sokasága gyúri, tapossa
egyik a másikat.

Van-e értelme
ennek a tülekedésnek?
S ha volna is célja,
eléri-e?

OKTALAN TAVASZ

Zsendül a tavasz,
langyosul
a lég, hamvas barkáktól
tornyosul
az ég, sok kékség,
friss, üde
fény, pattanó rügyek
színpompája
kél, báli ruhákban
kérkednek
a fák, kelyhét kitarja
az ágon a
virág, mámoros darázs-
raj ide-oda
száll, cikázó lepkepár
a fű hegyére
áll. Oktalan tavasz,
veled mit kezdjek,
mondd! E túlzó virulástól
nem enyhül
a gond. Vagy ingyenes
koncertednek örüljek
tán, dús termés
ígéretének a nap ittas
fán? Estéli harangszón
hintáz már
a szél, ostoba lélek
mindaz, aki
fél.

AUTODAFÉ

Zichy Mihály festménye alá

A törvény nevében,
alatt vagy kívül?
Mindegy, egyre megy!

A verbális inkvizíció korában
önként dobjuk oda magunkat
a bűnnek, sokféle máglyára!

Lelkünk hegei már
öngyulladással égnek,
szünös-szüntelen.

VIHAROS ÉGBOLT

Mint menekülő
elefántcsorda
rohannak az éjsötét
fellegek a világ felett.

Csak a hold bágyadt
korongja, mint
ottfelejtett gázlámpa
fakó fénye, hunyorog.

Halvány remény.
Az igazi rettenet
a végleges aláhullás.
Mint papírtekercs,

a föld felgöngyölődik.
Akkor mit ér majd a kétkedés,
a sebek nyaldosása,
új nap, új hold álmodása?

Mert lesz-e még azután
több ébredés?

MEGEJTŐ BIZONYTALANSÁG

(Keszthelyi Rezső-párlatok)

1.

LÉTEZÉS

van szüntelenül
a nincs,
a Van-nal karöltve

2.

A VERS BÁJA

a pillekönnyű felfoghatatlan
kilóg a valóságból,
miként a lóláb: tárgyasul -
a tenger hullámainak
monotóniája
az alanyiasult lét
ritmusába oltva

3.

HŰLT HELY

lemegyek, objektíve
vele vacsorálok -
a nemlétbe oltott
pillanattal,
az öröklét igézetében.

4.

BÁRHOGY IS

a vagyok van,
ok nélkül, nem úgy
a lomb, susog:
szellő suhintgatja

5.

TALÁNY

megfejthetetlen,
kibomlott szöttes a lét,
pilleszárnyát
ráteríti az ég,
befedezi

6.

AZ ÉRZET BÁJA

a szerelem sugáríve:
szemöldököd –
hamvadó emlékképek
aláhullása
egy barlangív alatt;
holdárnyékban a holnap

7.

A BÁJOS MINDENHATÓ

vallása nincs,
ám jó Pásztorként
terelgeti
a sokféle vallást

8.

HASONMÁS

Megteremtetem –
légiesen tétova
lényem a hiányból
építkezik,
a hiány maradékát
meg lebontja
határtalan magánnyá.

9.

A MODOROSSÁG BÁJA

a vélemény képzelme
sikamlós,
lilás köd a feledés –
létezésem tényét
sehol nem lelem;
örvendezem
a mulandóság
gráciájában

10.

TENGERTŐL TENGERIG

csillaghímpor csillog
a lepkeszárnyon,
ősvizektől verdes
az öröklét hullámain;
az ég óceánjába hull
a fehér üresség

11.

A DALNOK BÁJA

Csak kecsesen, hallga,
kecsesen
azt a formát!
Már bomlik is magától
a matéria, anyagtalanná –
árapály a szívben,
merülés-emelkedés
a lélek szárnycsapásain.

12.

LENYOMAT

őskövületből pillangó
verdesés, megkövesedett
falevél-szellő,
fürge gyík-negatív
sikamlása –
mi magunk csupán:
feltételezett gondolatai
a világ ábrázolatának

13.

EMLÉKKERT

ilyen-olyan zöld
pázsitfüvek, lilás kikerics,
fehér fürtös jezsámen
színszemeivel nézve
sétányom történései
emlék-nyomatok -
a feledés sóhaja
virágillatú

14.

MEGVALÓSULÓ ELTŰNÉS

a színeknek nincs
árnyéka, csak szállnak
a légben -
a léleknek sincs;
a valóság tükreben
olykor megcsillan
a valóság

15.

IDŐTLENSÉG

az időt bevégzi
(szubjektíve)
végleges eltűnésem;
ez valós tényállás?
az idő időtlen -
legyintek rá
sziromkezemmel

16.

SZIÁMI IKREK

az öröm
szomorúság által
fátyolozza szemem,
hovatovább
a gyönyör is
a gyötrődéstől
nyeri fényét,
akár a Hold
a Naptól,
és a csillag milliárd -
ez az élet búderúje

17.

NATÚRA

egylényegűek vagyunk,
mégis, míg én
ábrándvilága vagyok
valómnak
s az élet rabja,
ő mulandósággal
szabaddá bocsát,
önmagába

18.

AZ IDŐ

a tudat és cselekmény
játszi románca –
elmém a parki jezsámen
metamorfózisát csodálja,
évszakos séták és álmok
tünetényét;
mígnem a kioltott tudat
megfoszt a félreérthetetlen
felfogásától

VUM, 2017/2

VISSZAFELÉ

Miként a megváltás,
az agónia pillanatai
a kereszten úgy nyertek
értelmet, hogy egykoron
egy ősi oltáron
megáldoztatott
az ártatlan Bárány,

akként kerülnek helyre
visszafelé útban
a táj puzzle-ráncai is
lehunyt szemhéjunk alatt,
és akként világosodik meg
fokról-fokra
életünk is;

visszafelé lapozgatva
meg nem bánt bűneinkben.

Irodalmi Epreskert 5, 2018. június

3.

APADÓ KÚTBA HULLÓ KŐ

Sz. I.-nak

Ez már
az élve
eltemtetés!

Sebző szavak
a lucskos párnán,
a szelektív emlékezet
méregfoltjai.

A nászágy titkát
Már csak
Pénélopé őrzi.

Apadó kútba hulló kő
minden széttartó
mozdulat
és maga a némaság.

Úgy tűnik,
végleg bealkonyult.

A KÉKEK ÉS A FOLTOK

Győzz le, ha tudsz,
 én önként
megadom magam;
párbajainkban mindkét
fél vesztes, küzdelmünk
ezért hasztalan.

Tetteink színe és fonákja
 alól kiviláglanak
tisztán a dolgok,
s lelkünk tájaira
észrevétlenül kiülnek
a hullafoltok.

ELSÁNCOLT REMÉNY

Dragomán Györgynek

Sebezhetőségem
várfojáról lenézek,
a játszma tart,
a folyamat visszafordít-
hatatlan.

S ha a kivédhetetlen
ütések elérnek,
a kitárt kart
a bástya mögé rejtem lát-
hatatlan.

A gyalogosok védelmében
előre lépek,
lovam takar,
váratlanul elsáncolom
a reményt.

Nem zavar, ha más
átlósan lépne helyemben,
lassan kísétálok
a fehér királlyal
zsebemben.

VUM, 2015/3

SZAKADT SZÍNFALAK

Vinczellér Imre festményeihez

Nézd csak e bágyadt vonulást,
e fátyolozott fényű
földszínű korzót,
füstszerű árnyak
szálain szálló,
végtelenített létből
lemálló emberi torzót;
menekülők sorát:
tűzoszlopot követve
a szamaras család,
piros-fehér-zöld
Bartók, Márai s mind,
kiket nem fogadott be
az áldott anyaföld.

Lásd az angyalt, égi igézőt,
mint óvja a múltó
s megújuló világot,
velünk lépdél, isteni
részünk, tartja féltve
a hervadhatatlan virágot.

Halld a fűgát;
absztrahált térben
sikló dallam, mely
mindent átitat,
idegdúcainkban
zengő titok és fény,
festői kolorit,
időtlen áhitat;
a mélyhegedű
barnás tompa
olajzöldje
mennybe ragad,
majd visszaránt a földre.

De mindez csak átmenet.
A kopott díszletek közt is
valaki hordja terhedet,
s a naptól a holdig repül a kék
madár Francesco tenyeréből;
a tékozló fiak hazatérnek,
s a cella-magányban is
értelmet nyer az ének.

ZUHANÁS A VÉGTELENBE

Megindítóan rokonszenves
a lelki kínok ablaktalan
folyosóján kitartóan tempózni
a tengermély bánat fenekéről.

Erre csak Sylvia Plath
volt képes, egy ideig.

Mert nincs az az angyal,
aki feltartóztathatja a lét
középpontjába tartó röpülést,
nehézkedést, zuhanást -,

az utolsó tempózásokat
a tengermélyi álom fenekére.

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1

EGYETLEN RÓZSATŐ

Sylvia Plath vére, mit a kutyák,
majd a hiénák habzsoltak fel, ha ugyan
hihetünk a férjnek, Ted Hughes-nak,
a végzetes piros, mit szeretett, mi olyan,
akár egy lángoló rózsza, vagy pipacsoktól
átvérzett útszél egy impresszionista képen.

Lángvörös rózsakert, középpütt izzik
a bíborszín szégyen.

Mi minden sűrűsödik egyetlen
rózsatőben! Rilke „tisztá ellentmondását”
még most is csak mímelem, hogy értem.
Egyedül a kis herceg érthette ezt igazán,
vagy a kertre hulló végső alkonyat,
s talán az anyját sirató gyermek.

Irodalmi Epreskert 5, 2017. június

A HÍDON ÁT A PÓ TÁG FOLYAMÁN...

A hídon át a Pó tág folyamán
visz utunk, olasz hon, számos csodád közt.
Petrarca háza hívogat, a szél löszt
szór ránk; Laura, árnyad nyomán

arany sugár kél. Kastélyok során
régmúlt családok gyilkos átka üldöz.
Giulietta hő szerelmi bája küldöz
több fényt, vagy Giotto, éltünk alkonyán?

Ravenna! Kínos színjatekaink
mint távoli hajókürt mély bűgása
vesznek homályba. És míg álmaink

múltad dicsőségén merengnek, zúgása
tör fel sajtón vágyainknak: tájaink
lankái hívnak édes otthonunkba.

MARIAPFARRI HARANGOK

Dél van! Dél!

A madarak árnyéka
lefelé zuhan a házfalakon,
s téged, hazám, már
nem csigáznak el a védekezés
karmozdulatai.
A magad útjában nem állsz.

A teremtő pillanatok
máglyáin a balkáni
galambból főnixszé válva
felröppentél a dallam
körívén a lét magasába.

Külső eged alól
a vércsék elmenekültek.
Belső eged alól kitörtél,
de még önmagadban vívod
az örök emberi drámát.

S a harangok zúgásával
egybecimosódik a földi dolgok
kényes identitása, míg nem
kirajzolódik annak égi mása,
s fölkarcolja a mennyre
a föl-fölfeslő szivárványt.

TELIHOLDNÁL

Walpurgis-éj ragyog
(a hold ma oly kerek)
halálos éj; szólnak
a lelki fegyverek.

Felvonulnak sorban
az emlék-mágiák,
halotti maszkodon
átleng a túlvilág.

Ördögpaták rúgják,
gyalázzák ágyamat,
lovamat elűzték,
tiporják vágyamat.

Szobám falán égnek
titkos rovásjelek,
nyirkos zuhanásban
érnek a reggelek.

Walpurgis-éj ragyog,
a telihold göcög,
egy csillagszekéren
magányom eldöcög.

Irodalmi Epreskert 5, 2017. szeptember

VAN GOGH HÁLÓSZOBÁJA

Ez az egyszerű szobabelső
akár Van Gogh hálószobája
is lehetne, csak a hajópadló ott
nem recseg; a falon itt gyermekfotók,
primitív idill. Ott festmények,
metszetek. Az ablakon itt nem
dől be a létezés aranysárgája,
bár vágysz a fényre, mint télire
pincébe eltett muskátlik, nyúlánk
csírák, elhervadt levelek.

És takaróm kék kockás, nem piros,
ott attól minden annyira otthonos.
Itt nincsen csöpögő falikút,
s nem oly aprócska az asztal;
ott nincs komputer, mely magához
láncol, s hajnalig marasztal. És
nincs könyvespolc, rajta matató kézzel,
sem a padlón körben a könyvek.
Magányos szobabelsők, álmukban reccsenő
székkel. S a falról kéken pergő könnyek.

Irodalmi Epreskert 5, 2017. március

KOCSIÚT A HORTOBÁGYON

Milyen kopár ma a puszta!
Ló farán ringnak bűneink;
legyek harmincadjára jutott
életünk milyen sivár ma!

Ha volt is egész, eltörött.
Ostor pattog a jóslón fájó
gerincen, porzik az út, létünk
széttörött, részekben dobban.

Zötyög velünk egy rossz szekér,
őskútból avar ének zeng, zsong
ezer bogár, ökör bög, nyerít
a ló. A lelkünk ösztövé.

VUM, 2019/4

FONALVERS, FIGURÁVAL

Géczi János fonalversére, 36.

mikor Isten képzelt szentjei
mértani alakzatokba
rendeződnek, és
négyszögesítik a törvényt,
az üdvtörténet
valóban nem sikerülhet

csupán a megkövesedett
szóképek alján lüktet
halványan a remény

ARCÉLEK

1.

/Pernye András/

Fekete-fehér,
zakóra hajtott lélek,
a zongora billentyűin
a feledhetetlen hangzás:
a Villa d'Este kútjaiból
ömlik az örök élet.

2.

/Nemes Nagy Ágnes/

A magány ihlető! Patak, gondolat-
folyam, őrálló fa, hegytető;
megannyi ritmus, versláb, rímcsoda -
tündéri ítész; bámulja Weöres Sanyika.

3.

/Pilinszky János/

Világ árvája! Vesszőnyi fák közt
vergődik félszegen; oltárán
Simone Weil áldoz, füsttel pácolt
sebeit bekötözi a Bárány
az üvegtengeren.

S a beállott kockacsendbe
bekúszik egy Bach-melódia.

4.

/Németh G. Béla/

A felütés! Az mindent meghatároz.
A vers, ha kell, önmegszólít, és
két rím között a gondolat rendet
vág benned, művelt Európa.
Szellemi magasugrás. Ugorj! Heuréka!

5.

/Török Endre/

Tolsztoj három kérdésében
helytállt: ő volt a *most*
a bárkinek segítő jóság.
Minél mélyebbre préselődött,
annál vakítóbb lett nála
az örökkévalóság.

A VIZZ AIR JÁRATÁN

Ne higgy a jelennek! A göröngyös
azúrban a végtelenség kapuja kitárva;
a hóbuckák között meggyötört lelkünk
idegen tájakra menekül. Hiába
minden, elhagyott emlékek moraja zúg.

Mögöttünk ég a város, vörösre korbácsolja
szívünket a Nap. A jéghegyet s tengernyi
csalódásunkat a gép fürgén kikerüli,
csak rózsaszín szárnyvége karmolja a szélét.

Mit kezdjünk most a felszabadult idővel,
a világmindenségben cikázó angyalok
láthatatlan tömegével, mikor bennünk
a káosz angyala dül, s titkokat rejt a fedélzet?

Ám amott a győztes Nelson admirális vár.
Megannyi emberi dráma kultikus mélyét
elfedi a ködös Albion, a holt reményt.

CANVAY ISLAND-I ÉBREDÉS

Az éjszaka még tarol
lepusztult képeivel. Alantas
fények lepik el a szobát,
az alvás mérhetetlen közönyét
megtöri az alaktalan hajnal.

A házasság paródiája úszik
a szétterülő testek idegenségében.
Inkább az öntudatlanság!
A bilincsbe vert szenvedélytől
feljajdul Osszián, és nem

jön párálló hajnali dallal.
Némán túrnek a percek.
Örök kételyeket rejt a paplan
alatt a hajókürtös, ködös
Albion, görcsös karral.

BÚCSÚSZONETT

Végül is Istennel karöltve történt
öncsalatásod; így létem börtön
veled. Te vakon loholsz e földön,
engem igába hajtva, s a törvényt.

Önzésed ravasz játék, mely örként
ügyelő látszat; erényed őrzöm,
mint képmutató emlék, s már töltöm
a bűnbánat poharát, önként.

Te meghaltál bennem; egy pillanat
teremthet csak ily magányt, mely régnek
tűnő kín végzete, s benn inganak

a hazug álmok, a gyötrő végnek
vonaglásai; mint sás, ringanak
vészcsápjai az időtlenségnek.

4.

ANZIX

Parázna nőként
nyergeli a nap
a hegygerincet, s még
vadul lődözi utolsó
mérges nyilait szemünkbe.

A föld mellkasán,
mint bohócok ruháján
ringó bolyhos pomponok,
szanaszét hevernek
az illatos szalmahengerek.

Tomboló delünk oda már!

A verejtékező percek
behálóznak kicsinységükkel,
görcsös reményeinken
lustán elnyújtóznak
a lompos árnyak.

A leselkedő nehézkedési
erő lehúzhat; de hiszen élsz!
S a hozzád vezető úton
akaratlan is szétnyílnak
a kusza ágak.

LÁTHATATLAN ÁRAMOK

Győzz meg újra,
tényszerű bizonyosság!
Ellenállhatatlan
kényszerek űznek hozzád.

Még ha a nyárból
kiperegne is az emlék,
telt csúreimen már
ősz szele tart szemlét.

VONÓTÁNC

miféle örvény
vonz és taszít,
hogy szétszakít
a kín s a mámor

miféle mágia,
a képzelet játéka
űz hozzád,
s nem ereszt -

idegeim pattanó
húrjain táncol,
s majd holtunkban
elereszt

MÁRCIUS

Ragyog a nap,
s én félek.
Fáj e kínzó,
tündöklő tisztaság.

Sebhelyes ég
pöröl. Ég
a kék! Ostorcsapás
az életem.

Megkövült szavaid
dárdáit
elforgatja a csend,
a fegyverem.

VISSZHANG

Egry József festménye alá

Értő szem néz önmagára,
a másik arcból megfelel -
a létező az elképzeltnek
párjaképpen felel.

A múlt a falakat bezúzza,
a jelen cinkosan méreget,
a sorok között a gondolat
megnyugvással fenyeget.

Lélek a testtől intésnyire,
árny a fényből visszanez;
a távol határkövei kihunynak,
vajúdik egy arc, felragyog a kéz.

DÖBBENETTŐL A DÖBBENETIG

(hat görögös haiku)

Fény teli égbolt.
Dőlt vitorla a hátad.
Fenyvesek állnak.

Lángol a rózsa.
Tóba csillagok néznek.
Tűzfalon át is.

Kopjafa csúcsok.
Törben áldozat-állat.
Néma az oltár.

Szárnyaszegett órák.
Szürke hályogos emlék.
Süllyed a lélek.

Angyali hírnök.
Titkos álomidéző.
Fölszabadítja.

Térfigyelők közt.
Várlak, áldom a percet.
Súlytalan légtér.

PESTI MONTÁZS

A Monarchia megőrzött
díszletei közt feltáruhnak
titkos szentélyeink.

+

H. Bosch-allúziók:
hajléktalanok
kivirágzott rongycsomói
a vitrinek beugróiban.

+

E bűzös Édenkertben
ágtól a levél intésnyire;
valóságtól a képzelet.

+

Megölelsz,
s kígyúlnak bennünk
a csillagok.

A VARÁZSLÓ KERTJE

Csáth Géza emlékére

Ki kelti fel a lázat,
ha testünk lázad,
s szívünk kertjében
csábít az emlék?

Egy varázsló tán
(merő alázat)
hinti lángrózsáit, és
tart éltünkön szemlét?

Miféle mámor
táplálja a vágyat,
hogy megszokás,
fortély s más gyalázat

nem verhet tanyát
e kertben, míg
szemünkre párát
von e tündér varázslat?

KIS SZERELMES GRAMMATIKA

Mozart emlékére

Voltam,
vagyok,
leszek

életednek része,
elcsatangolt éveidnek
végső menedéke.

Előttem köd,
mögöttem árny,
bennem a remény.

Nélküled fél szárny
verdes, veled
kigyúl a fény.

Kívüled senki, semmi.
Miattad lehull
megtúrt szolgaságom.

Éretted elhagyom
szétporladt,
képzelt királyságom.

Ezután veled ébredek,
együtt kergetjük majd
a múltó éveket.

ODÜSSZEUSZHOZ

Vártalak, mert hittem: visszajössz,
s megjöttél, mert mindig tudtad: várlak.
Kalandos éveidnek vége, száz varázs
letűnt, okra s célra lelt a házad.
Mily logikátlan másnak most
e végső küzdelem, de Athéné óvja
lépteink. Szemem fénylő tükrében
oldd fel kételyed, nyiss kaput,
kutyám nem csahol. Ím ez az ágyad.

VUM, 2018/4

E-mail

nem találom magam
takaréokra veszem

rendszer-gazdálkodjál

mit ér az életem

kiolvastam XY -t
Hát? elmegy.

Én is innen, de hová
kéne menni?

Csók, ölelés!

Vagy tán fénymásolni!

MINIATŰR MACABRE

kifosztva gazdagon
mindenem birtoklod;

szavaim csendjét
eliszod lélegzetemből –

ez a legdrágább, életbe
fúló percnyi halál

JÚLIUSI FRAKTÁLOK

Alvó félhold, félkörök lágy íve a tálon,
csordul a dinnye vérvörös íze a számon.

Darázsraj! A szőlő gömbjeit bökdösi szárnyuk,
s zizegve a hetedik mennybe röppen a vágjuk.

Fák kérgén föl-le nyüzsgő párhuzamos sávok:
hangyák páternoszttere, törzsbe vájt mély árkok.

Az idő hasadékában izzó háromszögek:
távolban kéken ingó pikkelytaréjú hegyek.

Grafit szürke oválisok, behemót oszlopok:
az égen lomhán ringó elefánt tomporok.

Cikk-cakk! Villám! Szanaszét futó szalmaszálak,
vígán táncolnak szemünk körül a szarkalábak.

S mire a hold a lázas nap karjába szédül,
a nászi vágót hajnalig győzzük vitézül.

LEHET

Lehet, hogy játszik,
lehet, hogy hazudik,
lehet, hogy épp most
magába száll. –

A megbocsátás utol kell,
hogy érje, míg játszik,
míg hazudik, magába száll;
még élve. Különben

elfut tőle a méltó halál.

JÁTÉKOS VÉGZET

Kinn a bárány,
benn a farkas,
hová lett a
mókás ordas?

Darabokra
tört a játék,
ballépés lett
a jó szándék.

Kicsi bárány
jaj, kint rekedt,
farkas pusztít
már idebent.

Ég az erdő,
nincs, ki oltsa,
szomjamat is
vajh, ki oltja?

Két part között
imbolyogva
gyötrelmem lett
a kenyerelem.

pálcát törtek
lám, felettem,
elemészt már
a kegyelem.

KÉRÉS

A szél elállt.
A madarak röpte
a légben fennakadt,
a cikázó rovarokban
megtorpant az idő.

Mégis, akár
a kárhozat, e nap
is csak múltó álom.
Fogd ki a kételyt,
ringass által a halálon!

EXTRASZISZTOLÉ

B. Z.-nak

Emlékeid, e fura légtornászok
megfeszült idegeid húrjain
ingáznak. Kataton múltad már
a napban aláhull.

Csak egy vérrög, a rögeszme, hogy boldog
akartál lenni, állja az útját
a vágyott beteljesülésnek.
Nem győzhet az önzés.

Keserves tréfa az élet. Embernek
lenni tán felemelő gyalázat.
Öröklét-igénnyel a szívben
örökre elveszni.

Más van itt, mint amit annyira vártál.
A kísértés rég bőröd alá bújt,
a bűn besétált asztalodig,
mérgezte a csontod.

Viruló virágodra az ártalom
ráfújt. A velünk vándorló holdra
lesel. Ne hidd el, hogy jobbak az
álmok, mint a valóság.

Néha verőfény égeti testünkbe
a kínzó vágyat, és ritmikusabb
lesz tőle az éteri hullám,
de kárhozat árán.

Nézd, kagylóikat ontják a tengerek!
Élned kell még, azt súgja a szél is,
mert nélküled már meghal a dal,
és megfagy a fény is.

VUM, 2018/4

ABLÁCIÓ

B. Z.-nak

Alkuszik érted
az ördög, az Isten.
Kószál a ritmus
a vérköreidben.

Táncol a mütő,
felpörög szíved,
süketen hallgat
a múltad, a léted.

Titkaid súlyosak,
égetik fénnel,
nem menekülhetsz,
harcolsz a ténnyel.

A fantomfájdalom
kúszik az agyba,
kóbor ütéssel
hullsz árva magadba.

VUM, 2018/4

5.

STÁCIÓID

In memoriam Brassai Zoltán

1.

Láttam Hölderlin-éjszakádat, láttam,
és már többet tudok a Feketefeketéről,
az ember végső magányáról,
és a vágyról, hogy ne így legyen.

Láttam romlandó tested metamorfózisát,
végigkövettem stációidat.
Orpheusz, én, a Nap-leánya
leszálltam érted az alvilágba,
Dante Poklán és Purgatóriumán át
e vak kalandba vágtam, hogy léted titkát,
múló tested, élő lelked megtaláljam. -

Gyalázatos intermezzo volt!

2.

Mondtam, ősz van, sárgán sóhajtanak
a fák, s Te arcomba köhögteél,
majd ásítottál egyet. Vért izzad a bükk,
mint fáradt veséd, mondtam, s Te
ujjaim körömágyával játszogattál.

„Chateaubriand!” – szólított barátod,
mire érzékeid picit megmozdultak:
fölhúztad szemöldököd.

„La charité ne périt jamais” – mondtam
esengve máskor, és Te bólintottál, érted.
„Ősz húrja zsong, jajong, búsong...”

Mit meg nem tettem volna érted!

3.

Hajtottam, hajtottam volna el
a Halál kocsisát, de az megújult
pompával visszajárt, mint
visszaszállt álnokul egy légy is,
egyenest tátott szád, hörgő torkod
kútjából inni a kínzó gennyvelőt.

„Magadat mindig kitakartad,
sebedet” folyton „elvakartad”,
nővér legyen a talpán, ki rendbe rak.
Én bolond! A romlandó test
romolhatatlanságáról álmodoztam. –

S Te elnéztél a semmibe.

4.

Lemondtam Rómát, nászutunkat,
Édes! Helyette rohanok Hozzád, hogy
közös erővel elodázzuk gyászutunkat.
Kegyetlen kegyeletsértés: az életet
kértem rajtad számon; miért e kárhozat?
Minden évedért egy nappal vezekeltél,
most lennél hetven. Micsoda áldozat!

Gyűlöllek, lélekmélyi kaland! –
Nem tudom Őt megtartani. Késik az irtalom.
Felvonulnak sorban az emlék-mágiák,
halottsárga arcodon átleng a túlvilág.

Bensőmben már kong a lélekharang.

5.

„Hagyják elmenni!” – így az orvos.
Megőrült? Mit beszél? Csak ott kinn
zúg a szél, s bennem záporoz az idő.
Aztán a takaró alól megcsapott
a bomló hús árulása, a gonosz.
Fekélyek kezdték birtokba venni tested.
A párnán jobbra-balra mozgattad fejed:
bárkivel, de Veled ez meg nem eshet!

Még levágtam körmöd, kidörzsöltem hajad,
megkaptad így a hétköznapi szentségeket;
az Úr megbocsátott, sűgtam –

ezzel oszlattam el utolsó kételyedet.

6.

Valami kódolt tudással, öntudatlanul is
mindannyiunknál bölcsebb voltál.
Egy héttel a vég előtt, végtelen jóssággal
kihúztad kezed tenyerünköl. Búcsúztál.

Értsétek hát meg, ez a megmerevedett test
lélek is, egy „összeomló kincstár”!
Tegnap még volt, érzett, élvezett,
ma pedig meg nincs már.
Ennyi volt tehát? Árván maradtak könyveid.
Lezárult szétloholt életed.
Hiába hullnak könnyeim.

„Magaddal vitted érzékeimet.”

7.

Tegnap még otthonos melegen izzott
láztól forró kezed, ma dermedt,
jéghideg márvány, fájó emlékezet.

Hófehér ingeden kivasaltam
az apró ráncokat, hogy Walpurgis-éjeden
rophasd majd haláltáncodat,
csokornyakkendőd, mint éji lepke
száll fel majd a sötét fellegekbe.
Halotti maszkodra ráfagyott
utolsó mosolyod, az örök.

„Drágám” –, kérllek – „adj erőt,
kibírni, ami maradt, a jövőt...”

VUM, 2018/4

NÉLKÜLED PATTANT KI

Hommage á B. Z.

Nélküled pattant ki
a bürök a réten,
sárgult, s hajlott őszbe
a gyom, bánatos dalt
zengett a tücsök,
s éppen érlelődni
kezdett a dombon
a som; nélküled
futott messze az út,
esőt szemezett
a fázós szürkeség,
mennyei gályán ringott
a madárhad, s megcsalt
a fájó messzeség.

Nélküled üres lett
a vonzó öröklét, tört
ízű már számban
a titokzatos halál,
belőlem az élet
nélküled értelem
nélkül elcsordogál.
Csak egy emlékszelet,
kis apró égitest,
rőt mediterrán nap
ragyog a múltakon;
hajolj reám, mint
vadrózsaág, nélküled
meghal a holnapom.

ŐSZI NOCTURNE

vérzik az égbolt
bíbor a bánat
sárga avar föld
nyári gyepágyat

fűszeres dallam
libben a légben
átfon az emlék
reszket a létem

lázás a tájék
nincs ki segítsen
árva vitézként
bámul az Isten

SOHA TÖBBÉ

In m. B. Z.

soha innen és soha sehonnan
se dacból se félelemből se bízva
se titokban soha sehogyan
sehonnan és semmikor

soha többé már és soha sehol

nem szólsz hozzám soha innen
a föld alól

TÁVOLI ÖRÖKLÉT

In m. B. Z.

Ahogy a Nap fölnyalja a pocsolyákat,
úgy olvadnak bele emlékeink
az esztendők tünékeny káprázatába.

Bárcsak a fájdalom lenne ily
múlékony, s újra vigaszként
tündökölnének ékköveink, a csillagok!

S mit elrabolt tőlünk az ősz,
azt visszahozná a tavasz, adna
reményt, hogy érdemes volt!

A szenvedés tán mégsem örök. Örök
csupán hívó szavad a messzeségből.

Irodalmi Epreskert 5, 2018. december
VUM, 2019/4

KÉSEI EPISZTOLA

In m. B. Z.

Bezárulnak-e végleg az átsétált
hegyoldalak, az ismert vidékek,
ahogy összehúzódnak a virágszirmok,
fodrába hull egy napernyő, vagy
magukba csukódnak a kerti székek?

Épp fordítva! Ahogy a kottából
előmáznak a kedves dallamok,
pezsgős lé utat törve kilő az üvegből,
folyton életre kelnek az emlékek.
Kitörölhetnélek naptáramból,

ám gyakran felcsörgetnek a percek.
Okulhattunk volna más kárán,
de reflexeinkbe égette az idő
a reményt, a vágyat, s feláldoztuk
magunkat a reménytelenség oltárán.

VUM, 2019/4

A SZOMJAZÓ MÚZSA

Forrásra nem lel, folyton szomjazik.
Se égen, se földön,
a Múza most hol lakik?

Honlapja nincsen, lapul a fészbukon?
Vacog a virtuális térben,
ha mégis meghívom?

Oltárra tenném, legyen hát áldozat,
tömjénfüstje rám száll,
mint megmentő kárhozat.

Stigmája nincsen. A dermedt égen
tetovált csillagok;
a holdárnyékban hiányod felragyog.

IMPROVIZÁCIÓ

Föl-földereng újra
a gerlebúgás, a porszemek
szikrázása a házsongárdi
obeliszkeken.

Dőlt fejfák részeg muzsikája
az élet, hibás partitúra.

Riherongy hangjegyek
jajongása bomló szirteken,
enyészet közé rejtett
téves, hagymázás kerti túra.

VALAMI MEGFOGYATKOZIK...

Valami megfogyatkozik,
és belső fáradtság kísért,
ha nem látom pontosan
vezérlő csillagom -
birtokolt világom kimért
csönddel tompán fogyni kezd.

Mit úgy hívunk élet,
lehet, hogy álom, ha látom
vezérlő csillagom -
e földi létben éltet
a fénye, s nem győz le
sem félelmem, sem halálom.

DAL AZ INSZOMNIÁRÓL

Nem tudom, lehet, mikor már
nem kémleled az elalvás-pillanat
gyötrő rítusát, s nem követed
ideg feszítve szíved pattogó
ritmusát, nem figyeled rémülten
a lomhán ballagó időt, s nem
bánt már többé a hajnalpír-rettenet,
a lucskos ágyban paplanod többé
nem tépkeded, talán akkor zökken
majd helyére életed. Fölfeslik én-köröd,
többé nem kísért árnyként a múlt,
mert halottaid hamva
a feledésbe hullt; este gyors
tussal lemosod tegnapod –,
akkor a kínok fogságából kikél
a pillanat, s megtapod minden
rémisztő holnapot. Akkor szabad
leszel, és lazíthatsz, ó lélek!
Végre pihentető lesz éjed.

NAGYTAKARÍTÁS

In m. B. Z.

Sterilizáltam múltad:
széttépett fényképek, levél-
töredékek, papírfecnik
idétlen sorokkal röpültek
a szelektív konténer
tátott üregébe, mint
nemrég a legyek kitárt
torkod nyákos mélységébe.
Szálltak az örök feledésbe.

Ezek a titkok elállták
az útját a valós
emlékezésnek, a feledhetetlen
újraírásának.
De feltámasztalak, ha majd
kitisztítom minden zugát
a hagyaték árnyüregének,
a soha el nem hangzott
valóság dísztelen hazugságait.

HELYZETKÉP

Minden pillanat ütközőpont,
nincs kímélet.
Egyedül az angyal röpte számít.
Sziklák zúzódnak porrá,
míg szárnyával végigsöpör
a földön. –
Ez az egyetlen, valós
nagytakarítás.

TÉLUTÓI TŰNŐDÉSEK

A természet
nem vénül,
csak folyton
álarcot ölt.

+

Egyetlen faágon
leng át a tavasz, a nyár,
az ősz s a tél -
a lombból
az örökkévalóság
útra kél.

+

Kettős énként
felesel bennem
az árny s a fény.

+

Hol a szárny,
mely röpnél készlet?
Lehúz, leránt
a földi enyészet.

+

A levegőben
összetett szagok:
gőzölgő alom,
s a pállott földből
kibúvó édes
virágillatok

+

A nap lassan
felgöngyölíti a szálakat,
miket a párkák
szóttek.

+

Bent a zsigerek
mint lent a gyökerek
már érzik a fényt.

+

Lucskos a hó,
elfed mindent:
titkokat, álmat,
szennyeinket.

KÖZÉPPONT

Megint este van,
holott dereng a hajnal.

Evidenciák és bizonytalansági
pontok között
izzik a centrum.

2019 TALÁNYA

Ideje már elvetni a babonás
ragaszkodást a páros évekhez,
állítva: jót csak az hozhat, az bizony!
Apám, anyám, bátyám, barátnőm
fejfáin a páros évszámokat ostobán
csapdossa a savas eső, az iszony.
S bár lányaim, fiam, unokáim
páros évben látták meg a napvilágot,
de Kosztolányinak e bűvös év döfte
szívébe aranykezével a végső fullánkot.

S igaz, mintha földre zuhant volna az ég,
magával rántva számos szellemét: Ady,
József Attila szenvedése páratlan évben
nyert végső enyhülést, s teljes kibékülést akkor
kapott Szabó Lőrinc, Illyés Gyula, s egy komor
angyal akkor ragadta el az angyalarcú Pilinszkyt,
egy sugáron akkor úszott el a holdbéli csónakos,
valamint az óceán habjai akkor fogadták be
a hazátlan Márai hamvait. Majd végső útján a szél
susogta a Für Elise írónőjének hangjait.

A sor végtelen, de nincs az az értelem,
mely beperelhetné az elmúlt éveket,
főképp az álnok páros évre esett *halálo*!
S ha most a páratlan év kelt játszi kedvet,
lemossa lelkünkről az égő könnyeket,
a képzelet élő reményével ez új év hajnalán
fogadjuk el, hogy a lét hatalmasabb, mint az élet:
kiolthatatlan, áradó, vigasztaló végzet.

TAVASZI FELELGETŐS

B. Z. emlékének

Valaha hittem, álmom leszel,
de épp az álmomat űzted el –
vak éj, halotti lepel!

Valaha hitted, Múzsád leszek,
de buja tavaszod helyett
örökre rád zárult az ég.

Sorsvetés nyomán meglett
az áldozat. Virágözönben
angyalsereg mulat.

ÚTRA HULLÓ ÁRNYÉK

Hommage á B. Z.

Mint útra hulló nyárfalombok
árnyjátéka, olyan lett létem -
a nap már nem égő koronám,
éjjel a hold fénye sem ékem.

Ajtómon csak a szél kapirgál,
daczból se nyit be rajta senki -,
a halál csak az egyedüli vendég,
akire rámordulok: menj ki!

Suhogó árnyunk összehajlik,
ahogy karöltve járunk a fényben,
mint útra hulló nyárfalombok
árnyjátéka az örök kékben.

PÁROS ÁRNYAK

a remény árnyéka alól
a remény árnyéka alól
kilóg megsebzett életem

a remény árnyéka alatt
a remény árnyéka alatt
megfakul kétségbeesésem

a halál karéja rávetül
a halál karéja rávetül
törékeny képzeletemre

létem holdudvara fényesül
létem holdudvara fényesül –
beleporladok az időbe

6.

KÉPEID TÜKRÉBEN

Fiamnak

Már három kontinens etet,
itat, ölel, altat, s nem kímél
járványaival, de benned él
a rögeszme, hogy csak a gyáva
szeme túri a ketrec rácsait.

S ha optikád nem csal,
a gazellát mardosó oroszlánt
ujjad rögzíti, csupán egy
pillanat, és szétfröccsent
vér marad a blendén.

A tiszta fogalmak rabságából
kilesve e művelet kissé
esztelen, de szétdúlt génjeink
esztelen áttételei e képek. S a hold,
akár egy mesebeli jelvény.

Nyitott Szemmel, Veszprém, 2016/1
Irodalmi Epreskert 5, 2018. szeptember

TÉLI KÉP

Unokáimnak

Mennyei paplan felrázva,
hasad az égbolt tárháza,
szikrázó csillag szurkál már,
százezer kristály táncot jár.

Jeges utcában linkócik,
csizmájuk talpa jól siklik.
Bogiek szánja csusszan már
visszhangzik lám a hét-határ.

Tarka kis kígyók szálldosnak,
füstsárkányok mardosnak,
dombról röppen a lópokróc,
Marci gurul, mint hógombóc

Overallokban orkánfik,
sivítva szállnak, épp most itt.
Hóemberre széncinke száll,
Fanni szeméből néz a táj.

2015. január 18.

Irodalmi Epreskert 5, 2016. december

A KIS SZÍVTIPRÓK

Az öt unokámnak

Toronyszobám lakatlan,
ajtaján most lakat van.

Szívkamrámban kis Gergő,
mosolya kulcs, hízelgő.

Szólok hozzá, miákol,
gödrös arccal harákol.

Pára szálldos, könnyezem,
kulcsom tőle átveszem.

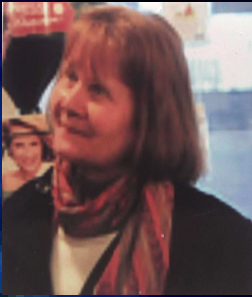
Toronyszobám nyitható,
benne már öt Szívtipró.

TARTALOMJEGYZÉK

2019 TALÁNYA	109
A BÁJOS MINDENHATÓ	39
A DALNOK BÁJA	40
A HÁLÁTLANRA.....	11
A HÍDON ÁT A PÓ TÁG FOLYAMÁN... ..	55
A HÚTLENRE.....	13
A KÉKEK ÉS A FOLTOK.....	49
A KIS SZÍVTIPRÓK	117
A MODOROSSÁG BÁJA.....	39
A SZOMJAZÓ MÚZSA	100
A VARÁZSLÓ KERTJE.....	76
A VERS BÁJA.....	37
A VIZZ AIR JÁRATÁN	64
ABLÁCIÓ.....	87
ANZIX	69
APADÓ KÚTBA HULLÓ KŐ	48
ARCÉLEK	61
AUTODAFÉ	35
AZ ÉRZET BÁJA	38
AZ IDŐ	44
AZ OLAJFÁK HEGYE JERUZSÁLEMBEN	19
BÁRHOGY IS	38
BÚCSÚSZONETT.....	66
BÚJÓCSKA.....	9
BÚZAMEZŐ, VARJAKKAL	23
DAL AZ INSZOMNIÁRÓL	103
DÖBBENETTŐL A DÖBBENETIG.....	74
EGYETLEN RÓZSATÓ.....	54
ELIXÍR.....	25
ELKOPIK LASSAN.....	16
ELSÁNCOLT REMÉNY	50
E-mail.....	79

EMLÉKKERT	41
ÉSZREVÉTLEN	8
EXTRASZISZTOLÉ	85
FONALVERS, FIGURÁVAL	60
FUTÓ HOLDRA	12
HASONMÁS	39
HELYZETKÉP	105
HÚLT HELY	37
IDŐTLENSÉG	42
IMPROVIZÁCIÓ	101
JAJCEI VÍZESÉS	18
JÁTÉKOS VÉGZET	83
KÉPEID TÜKRÉBEN	115
KÉSEI EPISZTOLA	99
KETTŐZVE	17
KIS SZERELMES GRAMMATIKA	77
KOCSIÚT A HORTOBÁGYON	59
KÖSZÖNTŐ	32
KÖZÉPPONT	108
LÁTHATATLAN ÁRAMOK	70
LEHET	82
LENYOMAT	41
LÉTEZÉS	37
LÉTFÚGA	26
LÉT-KOLLÁZS	24
LIDO DEGLI ESTENSI	33
MÁRCIUS	72
MARIAPFARRI HARANGOK	56
MEGEJTŐ BIZONYTALANSÁG	37
MEGVALÓSULÓ ELTŰNÉS	42
MINIATŰR MACABRE	80
NAGYTAKARÍTÁS	104
NAPFOGYATKOZÁS	27
NATÚRA	43

NÉLKÜLED PATTANT KI.....	95
ODÜSSZEUSZHOZ.....	78
OKTALAN TAVASZ.....	34
ŐSZI NOCTURNE.....	96
PÁROS ÁRNYAK.....	112
PASSIÓ.....	29
PESTI MONTÁZS.....	75
PLANCTUS.....	28
RENDAHAGYÓ HÚSVÉT.....	20
SOHA TÖBBÉ.....	97
STÁCIÓID.....	90
SZAKADT SZÍNFALAK.....	51
SZIÁMI IKREK.....	43
SZOMORÚ PIERROT.....	31
TALÁNY.....	38
TAVASZI FELELGETŐS.....	110
TAVASZI MONTÁZS.....	15
TÁVOLI ÖRÖKLÉT.....	98
TÉLI KÉP.....	116
TELIHOLDNÁL.....	57
TÉLUTÓI TÚNÓDÉSEK.....	106
TENGER – EMLÉK.....	10
TENGERTŐL TENGERIG.....	40
TÖREDÉKEK.....	30
VALAMI MEGFOGYATKOZIK... ..	102
VAN GOGH HÁLÓSZOBÁJA.....	58
VIHAROS ÉGBOLT.....	36
VISSZAFELÉ.....	45
VISSZHANG.....	73
VONÓTÁNC.....	71
ZORBA IGAZA.....	14
ZUHANÁS A VÉGTÉLENBE.....	53

MOSONYI KATA

(eredeti nevén BALÁZS KATALIN JUDIT)

1949-ben született Mosonmagyaróváron.

Szülővárosa Kossuth Lajos Gimnáziumának orosz-francia nyelvi tagozatán érettségizett, majd a Nyíregyházi Tanárképző Főiskolán (egy évet Leningrádban) tanult, és 1971-ben magyar-orosz szakos tanárként diplomázott. Néhány évig Rajkán és szülővárosában tanított.

Az ELTE Bölcsészkarának magyar kiegészítő szakán 1977-ben középiskolai tanári diplomát szerzett. Ezután különböző iskolatípusokban volt tanár, Budapestre költözve mintegy tíz éven át külföldről jött főiskolai hallgatókat tanított magyarra.

Egy szerkesztői tanfolyam elvégzése után két évig dolgozott az egykori Tankönyvkiadóban is segédszerkesztőként és korrektorként.

Török Endre professzor megbízásából válogatást végzett L. Tolsztoj Naplójának magyarra még le nem fordított részleteiből, ennek nyomán jelent meg (nevének említése nélkül) 1996-ban az újabb Napló-kötet az Osiris Kiadónál.

Közben alkalma nyílt egy sorozat belga gyermekkönyv franciából magyarra fordítására is.

Versei 1970-től jelentek meg (Magyar Ifjúság, Egyetemi lapok, Dolgozók lapja, Új Forrás); majd 1980-tól az Új Írásban, a Diakóniában és a Vigíliában recenziókat, kritikákat publikált.

2008-tól írásai rendszeresen jelennek meg a Veszprém megyei Vár Ucca Műhelyben, Mosonyi Kata néven. Több éven át az Irodalmi Jelenbe is írt.

Fő érdeklődési területe a kortárs magyar irodalom.

Első házasságából (Reisinger Jánostól) három gyermeke született, öt unokájuk van. Negyven évig Budapesten, illetve a főváros körzetében élt, majd egy évig Veszprémben. Második férje (Brassai Zoltán) halála után Pécsre költözött. Irodalomszeretete és munkakedve töretlen.

Sok évtizedes alkotói munkájának eredményét most teszi közzé két kötetben, a MEK-en. Verseik, recenziók, kritikák és egyéb írások 1970-től 2019-ig.

Az élet egyik nagy csodájának tartja azt, ahogy a lelki-szellemi tevékenység során a gondolat és az érzés formára talál.

MOSONYI KATA: *Búzamező, varjakkal*

Pécs, 2020